ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ ΚΑΡΜΕΝ ΣΥΛΒΑ

Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΔΥΣΤΥΧΙΑ

ΑΛΟΤΕ, στὰ παληὰ καλὰ χρόνια, ζοῦσε μιὰ καλόκαρδη καὶ ποιητικὴ βασίλισσα, ποὺ ὅλη της ἡ σκέψη ἦταν πάντα δοσμένη στοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἀδικημένους ἀπὸ τὴ Μοῖρα. Νύχτα καὶ μέρα συλλογιζότανε πῶς θὰ μποροῦσε ν' ἀνακουφίζη καλύτερα τοὺς δυστυχεῖς, τοὺς ἀρρώστους καὶ τοὺς φτωχοὺς ποὺ ζοῦσαν στὸ βασίλειό της.

—Λένε, σκεφτόταν ἡ καλὴ βασίλισσα, πῶς ἡ δυστυχία, ἡ φτώχεια καὶ ἡ ἀθλιότης, γεννοῦν τὴν καλωσύνη καὶ τὴ συμπόνια. Κι' ἀκόμα πὼς ὁ πόνος κι' ἡ χαρὰ εἶνε δίδυμα ἀδέρφια, παιδιὰ τῆς ζωῆς. Ἐγὼ λοιπόν, ποὺ εἶμαι εὐτυχισμένη καὶ δὲν μοῦ λείπει τίποτε, πρέπει νὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ τὸ καλὸ τῶν πονεμένων ἀνθρώπων.

Μὰ ἡ καλὴ βασίλισσα, ποὺ ἦταν καὶ μιὰ σοφὴ γυναῖκα, σκεφτόταν πὼς ἂν μοίραζε στοὺς φτωχοὺς ὅλα της τὰ πλούτη, δὲν θ' ἀνακούφιζε παρὰ ἐλαχίστους μόνο ἀπ' αὐτούς, γιατὶ οἱ φτωχοὶ ἦσαν ἄπειροι στὴ χώρα της.

Τὴν βασάνιζε λοιπὸν ἡ σκέψις, πῶς θὰ μποροῦσε ν' ἀπαλλάξη τοὺς ὑπηκόους της ἀπὸ τὴ δυστυχία καὶ μὲ ποιὸ τρόπο θὰ λιγόστευε τὴ φτώχεια. Δὲν εὕρισκε ὅμως καμμιὰ λύση.

Προσευχότανε καὶ παρακαλοῦσε πάντα τὸ Θεὸ νὰ τὴ φωτίση, μὰ στὸ μεταξὺ ἡ δυστυχία ἁπλωνόταν ὁλοένα πιὸ πολὺ στὸ βασίλειό της.

— Τί νὰ κάνω ; ἔλεγε ἡ βασίλισσα. Καταλαβαίνω πὼς ἡ παρηγοριές μου, τὰ γλυκόλογά μου, ἡ ἐλεημοσύνες μου βαλσαμώνουν γιὰ μιὰ στιγμὴ μόνο τοὺς πόνους τῶν ἀνθρώπων, μὰ δὲν τοὺς κάνουν εὐτυχισμένους.

* * *

Μιὰ μέρα τέλος, ἡ καλὴ βασίλισσα πῆγε σὲ μιὰ ἐρημικὴ ἐκκλησία, γονάτισε μπρὸς στὸν Ἐσταυρωμένο καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἄρχισε νὰ προσεύχεται :

— Κύριε καὶ Θεέ μου !.... Χάρισέ μου τὴ δύναμι νὰ δώσω τὴν εὐτυχία στοὺς ἀνθρώπους ποὺ δυστυχοῦν !.... Δεῖξε μου τὸν τρόπο νὰ τοὺς κάνω εὐτυχισμένους. Κάνε το αὐτὸ καὶ ρῖξε σὲ μένα ὅλες τὶς δυστυχίες τους.

Ὅταν, σὲ λίγο, ἡ καλὴ βασίλισσα ἔβγαινε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, εἶδε νὰ φέρνουν καθισμένο ἐπάνω σὲ μιὰ καρέκλα ἕναν νέο παράλυτο, ὠχρὸ κι' ἐξαντλημένο. Τὸν παράλυτο αὐτὸ νέο ἡ βασίλισσα τὸν ἤξερε ἀπὸ καιρὸ καὶ τὸν συμπαθοῦσε. Μὰ κι' αὐτὸς σεβόταν κι' ἀγαποῦσε τὴ βασίλισσά του, γιατὶ πολλὲς φορὲς τὸν εἶχε παρηγορήσει.

Ἡ πονόκαρδη βασίλισσα πλησίασε τὸν παράλυτο κι' ἄρχισε νὰ τοῦ μιλάη. Καί, ὤ ! τοῦ θαύματος. Τὰ θερμὰ λόγια ποὺ ἔβγαιναν μέσ' ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς της ζωογονοῦσαν σιγὰ-σιγὰ τὸν ἄρρωστο καὶ τοῦ ξανάδιναν τὶς χαμένες δυνάμεις του.

Ὅσο μιλοῦσε ἐκείνη, τόσο τὰ μάτια τοῦ νέου ἔλαμπαν ἀπὸ ζωή, λὲς καὶ κάθε λέξι τῆς βασίλισσας ἦταν καὶ μιὰ ἔνεσι ζωογόνος στὸ σῶμα τοῦ ἀρρώστου.

Καθὼς ὅμως μιλοῦσε, ἔννοιωθε ἡ ἴδια σὲ κάθε λέξι ποὺ ἔβγαινε ἀπ' τὸ στόμα της, νὰ φεύγη κι' ἕνα κομμάτι ζωῆς ἀπὸ ἐπάνω της.

Ὅταν γύρισε στὸ παλάτι, ἦταν χλωμή, σὰν μαραμένο ρόδο, κι' ἐξαντλημένη τόσο, ὥστε ἀναγκάστηκε νὰ πέση στὸ κρεββάτι της.

Ἔτσι, ἐνῶ ὁ παράλυτος νέος εἶχε ξαναβρεῖ τὴν ὑγεία του, ἡ βασίλισσα ἀρρώστησε βαρειά.

* * *

Ὅταν ἡ βασίλισσα, ὕστερ' ἀπὸ ἀρκετὸν καιρό, ἄρχισε νὰ γίνεται καλά, πλήθη φτωχῶν, δυστυχισμένων κι' ἀρρώστων εἶχαν περικυκλώσει τὸ παλάτι, ζητῶντας ἀπ' αὐτὴ νὰ τοὺς θεραπεύση, ὅπως εἶχε θεραπεύσει μὲ τὰ μαγικὰ λόγια της τὸν νέο παράλυτο.

Κι' ἡ καλὴ βασίλισσα μοίραζε σ' ὅλους λόγια, λόγια μαγικά, γλυκὰ λόγια, ποὺ γιάτρευαν καὶ ποὺ παρηγοροῦσαν γιὰ πάντα, ἐνῶ συγχρόνως φόρτωνε τὴ δική της καρδιὰ μὲ τοὺς πόνους τῶν ἄλλων καὶ τὸ σῶμα της μὲ τὶς ἀρρώστειες τους.

Ὤ ! θὰ εἶχε εἰσακούσει, φαίνεται, ὁ Θεὸς τὴ δέησί της κι' ἔρριχνε τώρα σ' αὐτὴ ὅλες τὶς δυστυχίες τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἔκανε εὐτυχισμένους. Γι' αὐτὸ ἡ ἀρρώστειες δὲν τῆς ἀπόλειπαν πειά, γι' αὐτὸ ἀπὸ μέρα σὲ μέρα ἀδυνάτιζε καὶ χλώμαζε ὁλοένα καὶ πιὸ πολύ.

Παρ' ὅλ' αὐτὰ ὅμως, ἡ καλὴ βασίλισσα ἔννοιωθε τώρα τὴ συνείδησί της γαληνεμένη. Κι' ἂν κάποτε ἡ συνοφαντία μερικῶν ἀνθρώπων τῆς πίκραινε τὴν καρδιὰ —γιατὶ ἡ κακία ποτὲ δὲν λείπει ἀπ' τὸν κόσμο— ἡ ἀγαθὴ βασίλισσα ὑπέφερε μὲ θαυμαστὴ ἐγκαρτέρησι τὴ δοκιμασία αὐτή, χωρὶς ποτὲ νὰ λιγοστέψη τὴν αὐτοθυσία της.

* * *

Μιὰ μέρα παρουσιάστηκε στὴ βασίλισσα μιὰ φτωχὴ γυναῖκα τοῦ λαοῦ καὶ τῆς εἶπε :

— Ἄ ! καλή μου καὶ πονόψυχη βασίλισσα ! Τὸ μονάκριβό μου παιδί, τὸ φῶς τῶν ματιῶν μου, πεθαίνει.... Ξέρω πὼς μονάχα ἐσὺ μπορεῖς νὰ σώσης τὸ παιδί μου. Μὴν ἀρνηθεῖς αὐτὴ τὴ χάρι σὲ μιὰ χήρα γυναῖκα. Χάρισέ της τὴ μόνη χαρὰ κι' ἐλπίδα ποὺ ἔχει στὴ ζωή !....

Ἡ βασίλισσα, ἂν καὶ πολὺ ἐξαντλημένη, πῆγε στὸ σπίτι τῆς χήρας.

Στάθηκε μπροστὰ στὸ κρεββάτι τοῦ ἑτοιμοθάνατου νέου καὶ χωρὶς νὰ μιλήση, ἅπλωσε τὸ χέρι της καὶ τ' ἀκούμπησε πάνω στὰ κλεισμένα μάτια του.

Ἀμέσως ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ ξαναζωντανεύη. Ἀνέπνεε κανονικὰ καὶ τὰ ὠχρά του χείλη πῆραν σὲ λίγο τὸ ροδαλὸ χρῶμα τῆς ὑγείας.

Τότε ἡ μητέρα τοῦ νέου μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἔπεσε καὶ φίλησε τὰ πόδια τῆς ἁγίας γυναίκας.

Μαύρη ὅμως συμφορὰ περίμενε τὴν ἀγαθὴ βασίλισσα. Ὅταν γύρισε στὸ παλάτι, βρῆκε τὸ παιδί της ἄρρωστο βαρειά. Ἀμέσως κατάλαβε πὼς αὐτὴ ἡ ἀρρώστεια ἦταν ἡ ἐξαγορὰ τῆς ζωῆς τοῦ παιδιοῦ τῆς χήρας. Καὶ μὲ τὴν καρδιά της γεμάτη πόνο καὶ ἀγωνία, ἄρχισε νὰ παρακαλῆ τὸν Θεὸ νὰ σώση τὸ παιδί της.

— Κύριε !.... ἔλεγε. Πάρε ἂν θέλεις τὴ ζωή μου, μὰ σῶσε τὸ παιδί μου ! Δὲν μπορεῖ ν' ἀνθέξη ἡ ψυχή μου σ' αὐτὴ τὴ θυσία ποὺ ζητᾶς ἀπὸ μένα !....

Τὸ ἄρρωστο ὅμως βασιλόπουλο μέρα μὲ τὴν ἡμέρα μαραινόταν καὶ τέλος ἕνα πρωῒ τοῦ φθινοπώρου, ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ ὡραῖα του μάτια.

* * *

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ πέθανε τὸ παιδί της, μαύρισε ἀπ' τὸν πόνο ἡ ψυχὴ τῆς βασίλισσας καὶ δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ κάνη τὰ θαύματά της.

Ὅλος ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ τὴν κακολογῆ καὶ νὰ τὴν καταριέται, γιατὶ ὅλοι πίστευαν, ὅτι δὲν ἤθελε πειὰ νὰ σώζη τοὺς ἀνθρώπους, ἐνῶ μποροῦσε νὰ τὸ κάνη αὐτό.

Ἄρχισε τότε κι' αὐτὴ ν' ἀναθεματίζη τὴν τύχη της, τὸν ἑαυτό της κι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Σκοτεινὸς καὶ πένθιμος τῆς φαινόταν ὁ οὐρανὸς καὶ δὲν ὑπῆρχε γι' αὐτὴν δικαιοσύνη, οὔτε στὴ γῆ, οὔτε πέρα ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμο. Αὐτὴ ποὺ ποτὲ δὲν παρατονέθηκε, παραπονιόταν τώρα γιὰ τὴ σκληρότητα τοῦ Θεοῦ !

Μεράνυχτα ὁλόκληρα ἀγρυπνοῦσε μὲ τὶς θλιβερές της σκέψεις.

Τέλος τὴν πῆρε μιὰ νύχτα ἕνας ὕπνος βαθύς....

Τότε, τῆς φάνηκε πὼς ἡ πόρτα ἄνοιξε κι' ὁ γυιός της μπῆκε μέσα στὴν κάμαρά της, ὡραῖος καὶ γελαστὸς σὰν ἄγγελος. Κάθησε πλάϊ της καὶ τῆς φίλησε τὸ χέρι.

Ἀνάπνεε κι' ἡ ἀνάσα ποὺ ἔβγαινε ἀπ' τὸ στῆθος του, πλημμύριζε τὴν κάμαρα ἀπὸ μιὰ ὑπερκόσμια εὐωδιὰ ρόδων.

Ὅλο του τὸ σῶμα σκόρπιζε γύρω τὴν εὐωδιὰ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐτυχίας.

— Μητέρα ! τῆς εἶπε κι' ἡ φωνή του ἀντήχησε στ' αὐτιά της σὰν χαρούμενη καμπάνα τῆς Ἀναστάσεως. Μὴν κλαῖς !.... Εἶμαι κοντά σου ! Μοῦ ἔδωσες τὴ μεγαλείτερη εὐτυχία, μοῦ ἄνοιξες τοὺς οὐρανούς ! Μὲ ἄφησαν νὰ γυρίσω ἐδῶ πρὸς χάριν σου, γιατὶ θυσιάστηκες γιὰ τοὺς ἄλλους. Μητέρα, μὴν κλαῖς ! Εἶμαι πάντα κοντά σου. Ἔχω νὰ σοῦ πῶ ὅμως κάτι : Πόσο, ἀλήθεια, γελάστηκες ὅταν νόμισες πὼς εἶχες τὴ δύναμι νὰ κρατήσης στοὺς ὤμους σου ὅλες τὶς δυστυχίες καὶ τὰ βάσανα τοῦ κόσμου ! Τὴν πλάνη αὐτὴ πρέπει νὰ τὴν πληρώσης μὲ πόνους καὶ μὲ δάκρυα.

Γιατὶ ἀπὸ θέλημα Θεοῦ, ὁ κόσμος εἶνε «Κοιλὰς δακρύων». Κάνε λοιπὸν ὑπομονή, μητέρα μου, γιατὶ πολὺ γρήγορα θὰ ξαλαφρώσης ἀπ' τὶς θλίψεις καὶ τὰ βάσανά σου ! Ὡστόσο, δίνε παρηγορὰ στοὺς ἄλλους, ἀφοῦ ἐλπίζεις στὴ μέλλουσα ζωή. Θάνατος δὲν ὑπάρχει. Ὁ θάνατος εἶνε μιὰ ὡραία ἀναγέννησις, ποὺ ἂν τὴν εἶχες γνωρίσει, δὲν θἄκλαιγες τώρα, μητέρα μου, γιὰ τὸν χαμό μου, ἀλλὰ θὰ χαιρόσουνα.... Εἶνε ἀνάγκη νὰ ὑπάρχη πάντα στὸν κόσμο φτώχεια, πεῖνα, θλῖψη καὶ πόλεμος γιὰ νὰ ἐξιλεώνωνται οἱ ἁμαρτωλοί. Ἀλλοίμονο ! Κανεὶς δὲν πρέπει νὰ ἐπιχειρήση νὰ κάνη τὸν κόσμο αὐτὸν Παράδεισο !....

* * *

Ὅταν ξύπνησε ἡ βασίλισσα, ἔννοιωσε στὴν ψυχή της μιὰ γαλήνη πρωτογνώριστη.

Ἄρχισε καὶ πάλι νὰ ἐλεῆ τοὺς φτωχούς, δὲν ἐπεχείρησε ὅμως ποτὲ νὰ γιατρέψη ἀρρώστους καὶ νὰ δώση στοὺς δυστυχεῖς ἀπόλυτη εὐτυχία.

Ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν τελεία γνῶσι τῆς ζωῆς, ἡ ἀγαθὴ βασίλισσα περίμενε μὲ λαχτάρα τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ τὴν καλοῦσε ὁ καλὸς Θεὸς νὰ πάη κοντὰ στὸ ἀγαπημένο παιδί της.